

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2025.gada 14.aprīlī

Senāts šādā sastāvā: senators referents Ermīns Darapoļskis, senatores Vēsma Kakste un Anita Kovaļevska

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Persona A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru tiktu atbalstīta būvniecības iecere, izdošanu, sakarā ar /Persona A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 17.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicēja /Persona A/ vērsās Bauskas novada būvvaldē (turpmāk – būvvalde), lūdzot akceptēt būvniecības ieceri, kas paredz atklātas 3.kategorijas šautuves (turpmāk – šautuve) ierīkošanu Iecavas novada nekustamo īpašumu /Adrese A/ un /Adrese B/ zemes vienībās (turpmāk – būvniecības iecere).

Iecavas novada dome 2020.gada 29.septembrī pieņēma lēmumu (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) neatbalstīt būvniecības ieceri.

Pieteicēja nepiekrita domes lēmumam un vērsās tiesā ar pieteikumu par tā atcelšanu. Tiesnesis atzina, ka pieteicējas interesēm atbilstošs ir prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru būvniecības iecere tiktu akceptēta, un ierosināja administratīvo lietu.

[2] Administratīvā apgabaltiesa ar 2023.gada 17.februāra spriedumu pieteikumu noraidīja. Sprieduma pamatojums ir turpmāk minētie apsvērumi.

[2.1] Apgabaltiesa vērtēja, vai īpašumos /Adrese A/ un /Adrese B/ esošajām inženierbūvēm (trokšņa aizsargvaļņi un meliorācijas sistēmas būves) lietošanas veida maiņa no „akvedukti, apūdeņošanas un meliorācijas hidrobūves, kā arī citas, iepriekš neklasificētas, inženierbūves” uz lietošanas veidu „sporta laukumi (šaušanas sportam)” pakļaujas būvniecību regulējošo normatīvo aktu prasībām, secīgi noskaidrojot, vai un kādu būvniecības dokumentāciju šādu darbību īstenošanai nepieciešams izstrādāt un saskaņot.

Tiesa konstatēja, ka nozīmīgākie atklātu 3.kategorijas šautuvi veidojošie elementi ir uz zemes virsmas izbūvēti aizsargvaļņi, kas ir atzīstami par virszemes inženierbūvi (Ministru kabineta 2011.gada 1.novembra noteikumi Nr. 840 „Šautuvju (šaušanas stendu) izveidošanas un darbības, kā arī treniņšaušanas un šaušanas sporta sacensību norises un drošības noteikumi” 14.2.apakšpunkts; Ministru kabineta 2018.gada 12.jūnija noteikumu Nr. 326 „Būvju klasifikācijas noteikumi” pielikuma 254.punkts).

Šāda atklāta 3.kategorijas šautuve ir klasificējama kā otrās grupas inženierbūve (Ministru kabineta 2014.gada 19.augusta noteikumu Nr. 500 „Vispārīgie būvnoteikumi” 1.pielikuma 2.tabula „Inženierbūvju iedalījums grupās”), un atbilstoši Ministru kabineta 2017.gada 9.maija noteikumu Nr. 253 „Atsevišķu inženierbūvju būvnoteikumi” (turpmāk – Inženierbūvju būvnoteikumi) 15.3.apakšpunktam tās izbūvei ir nepieciešams iesniegt būvniecības iesniegumu un būvprojektu minimālā sastāvā. Arī šobrīd Inženierbūvju būvnoteikumi paredz, ka šādai būvniecības ieceres īstenošanai ir nepieciešams izstrādāt būvprojektu minimālā sastāvā un saņemt būvatļauju (noteikumu 6.³punkts).

Lietā nav strīda, ka pieteicēja šādu atklātas 3.kategorijas šautuves būvprojektu minimālā sastāvā nav izstrādājusi un iesniegusi, un tas ir šķērslis tam, lai uzliktu iestādei pienākumu izdot pieteicējai labvēlīgu administratīvo aktu. Tieši iesniedzot būvprojektu minimālā sastāvā un pieprasot attiecīgos projektēšanas nosacījumus, var tikt risināti gan jautājumi par papildu pasākumiem trokšņa izplatības samazināšanai, gan jautājumi par to, vai uz būvniecības ieceri ir attiecināmas Ministru kabineta noteikumu Nr. 494 „Šautuvju izveidošanas un darbības, kā arī treniņšaušanas un šaušanas sporta sacensību norises un drošības noteikumi” (turpmāk – Šautuvju izveidošanas un darbības noteikumi) 10.5.2.4.apakšpunktā noteiktās prasības par šāviņu uztverošo vaļņu augstumu.

[2.2] Konkrētās lietas apstākļu tvērumā ir būtiski ļoti rūpīgi sekot tam, lai pilnībā tiktu ievērotas būvniecības procesu regulējošo normatīvo aktu prasības, jo pieteicēja jau iepriekš, atklātībai deklarējot viena veida būves būvniecību, ir īstenojusi pilnīgi citam mērķim paredzētas būves būvniecību. Lai arī vēlākā laikā izmaiņas saskaņotas un inženierbūve pieņemta ekspluatācijā, tas nemaina vērtējumu par slēptajiem nodomiem un negodprātīgu tiesību izmantošanu.

Šāda pieteicējas rīcība ir vērtējama kopsakarā ar to, ka atklāta 3.kategorijas šautuve pēc savas būtības ir gan paaugstinātas bīstamības avots, gan trokšņa piesārņojumu radošs objekts. Lielas jaudas šaujamo ierociņu izmantošana nepārprotami rada apdraudējumu apkārt esošajai videi un cilvēkiem. Apgabaltiesa ņēma vērā arī to, ka līdz šim neviena kompetenta iestāde nav sniegusi novērtējumu par to, vai objektā uzbūvētie trokšņa aizsargvaļņi var kalpot par šāviņu uztvērējiem, kas pilnībā neitralizē lodes vai cita veida šāviņa kinētisko enerģiju un nepieļauj šāviņa rikošetu.

[2.3] Konkrētajā gadījumā būtu jāapsver arī tas, vai šādas būvniecības ieceres akceptēšanai un īstenošanai jāveic sākotnējās ietekmes uz vidi novērtējums.

[3] Pieteicēja par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, kuras pamatojums ir turpmāk minētie argumenti.

[3.1] Tiesa nepamatoti ierosinājusi lietu nevis par administratīvā akta atcelšanu, bet gan par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Tā rezultātā spriedums pamatots ar pilnīgi jaunu un nekur iepriekš neizvirzītu argumentāciju, par kuru pieteicējai nav bijusi iespēja ne izteikties, ne iesniegt pierādījumus.

[3.2] Pretēji spriedumā atzītajam pieteicēja ir izstrādājusi un iesniegusi būvprojektu minimālā sastāvā. Par to lietas materiālos ir gan atzīme no Būvniecības informācijas sistēmas, gan pats būvprojekts. Turklāt pieteicēja līdz pat pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai ir rīkojusies atbilstoši būvvaldes norādījumiem, tostarp izstrādājot un iesniedzot minēto dokumentu.

[3.3] Apgabaltiesa spriedumā nepamatoti atsaukusies uz to, ka lietā nav novērtējuma, vai izbūvētie trokšņu aizsargvaļņi var kalpot par šāviņu uztvērējiem. Apgabaltiesa ir liegusi iesniegt pierādījumus, kas kļiedētu šīs šaubas.

[3.4] Pieteicēja nekad nav iebildusi tam, ka būvniecības ieceres īstenošanai ir nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums. Tomēr Valsts vides dienests ir atteicies šādu novērtējumu veikt. Turklāt būvvalde ir norādījusi, ka tā pieprasīs ietekmes uz vidi novērtējumu pirms būves nodošanas ekspluatācijā.

[4] Atbildētāja paskaidrojumos par kasācijas sūdzību norāda, ka tā nav pamatota.

Motīvu daļa

[5] Senātam kasācijas tiesvedības ietvaros jāpārbauda, vai apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā ir pamatoti atzinusi, ka lietā nepastāv priekšnoteikumi labvēlīga administratīvā akta, ar kuru tiktu akceptēta pieteicējas būvniecības iecere, izdošanai.

[6] Pieteicēja uzskata, ka lietā bija jātaisā spriedums par administratīvā akta atcelšanu, nevis par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Līdz ar to visupirms pārbaudāms, vai tiesa ir pareizi noteikusi pieteikuma priekšmetu.

Senāta judikatūrā ir konsekventi atzīts, ka nelabvēlīgais administratīvais akts, ar kuru iestāde atteikusi apmierināt personas prasījumu, ir vērtējams vienīgi kā lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas rezultāts – tas ir priekšnoteikums, lai persona varētu vērsties tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, bet šī nelabvēlīgā administratīvā akta atcelšana nav patstāvīgs pieteikuma priekšmets. Šāda nostādne izriet no apstākļa, ka atteikuma izdot labvēlīgu aktu, kas ir negatīvs administratīvais akts, atcelšana nedod pieteicējam labumu, kuru viņš vēlas iegūt. Tādu dod vienīgi labvēlīga akta izdošana. Gadījumā, ja tiek pieņemts lēmums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, iepriekš izdotais atteikums automātiski zaudē spēku. Tādējādi atteikuma izdot labvēlīgu administratīvo aktu atcelšana, vienlaikus neuzliekot pienākumu izdot labvēlīgu administratīvu aktu, ir bezjēdzīga, jo tā nerada tiesiskas sekas. Līdz ar to atteikuma izdot labvēlīgu administratīvo aktu tiesiskums pārbaudāms, skatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, nevis vērtējams kā prasījums par administratīvā akta atcelšanu (piem., *Senāta 2022.gada 26.oktobra lēmuma lietā Nr. SKA-1078/2022*, [ECLI:LV:AT:2022:1026.A420235421.11.L](#), 4.punkts; *2018.gada 5.jūnija lēmuma lietā Nr. SKA-1053/2018*, [ECLI:LV:AT:2018:0605.SKA105318.7.L](#), 15.punkts; *2007.gada 4.janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-14/2007*, *A42076104*, 17.punkts; *Senāta 2006.gada 2.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-415/2006*, *A42009704*, 17.punkts).

Izņēmums no minētā ir gadījums, ja no pieteikuma pietiekami skaidri izriet, ka pieteicēja mērķis, vērstoties tiesā, bijis ne tikai saņemt prasīto labvēlīgo administratīvo aktu, bet arī tiesas nolēmumu jautājumā par iestādes atteikuma un tā izdošanas gaitā veikto darbību tiesiskumu atlīdzinājuma pieprasīšanai vai lai novērstu līdzīgu gadījumu atkārtošanos (sal. *Senāta 2021.gada 31.augusta sprieduma lietā Nr. SKA-48/2021*, [ECLI:LV:AT:2021:0831.A420344016.8.S](#), 14.punkts; *Senāta 2015.gada 12.marta lēmuma lietā Nr. SKA-369/2015*, *A420689310*, 9.punkts).

Ievērojot minēto, atteikuma atcelšana pati par sevi ir bezjēdzīga, jo nerada tiesiskas sekas. Savukārt prasījums par administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku būtu atbilstošs tad, ja pieteicējas mērķis, vērstoties tiesā, būtu izvērtēt iestādes lēmuma – atteikuma izdot labvēlīgu administratīvo aktu – tiesiskumu, lai, piemēram, pieprasītu zaudējumu atlīdzinājumu vai novērstu līdzīgu gadījumu atkārtošanos nākotnē. Tomēr konkrētajā lietā pieteicēja nav norādījusi uz šādu mērķi. Pieteicēja tiesvedības gaitā nav arī norādījusi, ka tai tomēr nav nepieciešams, lai iestāde akceptē pieteicējas būvniecības ieceri. Senāts atzīst, ka šādos apstākļos tiesa ir pareizi noteikusi pieteikuma priekšmetu – labvēlīga administratīvā akta izdošana.

[7] Pieteicējas ieskatā, ja lieta tiktu skatīta prasījuma par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu robežās, tad, atceļot pārsūdzēto lēmumu par būvniecības ieceres neatbalstīšanu, lieta atgrieztos tajā būvniecības procesa stadijā, kurā tā tika prettiesiski apturēta, un būvniecības iecere varētu tikt turpināta pēc normālās notikumu loģikas un normatīvajos aktos noteiktās darbību secības.

Senāts vērš pieteicējas uzmanību, ka pārsūdzētā lēmuma atcelšana pati par sevi neradītu nekādas tiesiskas sekas un nenodrošinātu pieteicējai prasīto labumu – būvniecības ieceres akceptu. Proti, kā izriet no iepriekš minētajām judikatūras atziņām, lēmuma atcelšana būtu bezjēdzīga un nerisinātu situāciju, kuras dēļ pieteicēja ir vērsusies tiesā. Tādējādi konkrētā tiesvedība kļūtu pašmērķīga, kas nav pieļaujams.

Būvniecības process arī prasījuma par labvēlīga administratīvā akta izdošanu ietvaros tiek īstenots atbilstoši būvniecību regulējošos normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai. Atšķirība ir tikai tāda, ka, izskatot pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesa pati pārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi. Senāts šajā sakarā norāda, ka pieteicējai nebūtu jāuztraucas par to, ka šo izvērtējumu veic tiesa, nevis atkārtoti iestāde. Šāda pieeja ir vērtējama pozitīvi, jo tā novērš, piemēram, apstrīdēšanas un atkārtotas pārsūdzēšanas nepieciešamību. Tas savukārt nodrošina efektīvāku procesu un atbilst gan privātpersonas tiesību

ievērošanas, gan procesuālās ekonomijas principiem. Tiesa, izskatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, sniedz efektīvāku pieteicējas tiesisko interešu aizsardzību.

[8] No kasācijas sūdzības nepārprotami izriet, ka pieteicējas iebildumi par to, ka tiesa ir nepareizi noteikusi pieteikuma priekšmetu, ir saistīti nevis ar to, ka prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu neatbilstu pieteicējas interesēm, bet gan ar apgabaltiesas pieļautajiem procesuālajiem pārkāpumiem. Proti, pieteicēja iebilst, ka spriedums pamatots ar pilnīgi jaunu argumentāciju, par kuru pieteicējai nav bijusi iespēja ne izteikties, ne iesniegt pierādījumus.

Senāts atzīst, ka, lai gan minētais nav pamats atzīt, ka tiesa ir nepareizi noteikusi pieteikuma priekšmetu, prasījuma pārinterpretēšanas rezultātā nedrīkst rasties situācija, kurā tiek ignorētas lietas dalībnieka procesuālās tiesības. Proti, lai gan tiesa, izskatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, pati pārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi, un tai nav jāņem vērā tikai tas pamatojums, ko iestāde ietvērusi administratīvajā aktā, tai joprojām ir pienākums nodrošināt lietas dalībnieku tiesības gan iesniegt pierādījumus, gan izteikt pretargumentus. Tiesa jebkurā gadījumā nedrīkst pamatot spriedumu ar tādiem apstākļiem, par kuriem lietas dalībniekiem nav bijusi iespēja mutvārdos vai rakstveidā izteikt savu viedokli (*Administratīvā procesa likuma 247.panta trešā daļa*). Šo procesuālo tiesību neievērošana ir būtisks pārkāpums, par kuru lietas dalībnieks ir tiesīgs izteikt iebildumus, izmantojot apelācijas sūdzību – ja pārkāpumu izdarījusi pirmās instances tiesa –, vai kasācijas sūdzību – ja tas attiecas uz apelācijas instances tiesas spriedumu.

Līdz ar to Senāts tālāk pārbaudīs, vai apgabaltiesa ir ievērojusi pieteicējas procesuālās tiesības.

[9] Apgabaltiesa izvērtēja būvniecību regulējošo normatīvo aktu prasības, kā rezultātā secināja, ka obligāts priekšnoteikums pieteicējas iecerētās būvniecības akceptēšanai ir atklātas 3.kategorijas šautuves būvprojekts minimālā sastāvā. Apgabaltiesa norādīja, ka lietā nav strīda, ka pieteicēja šādu būvprojektu nav izstrādājusi un iesniegusi, un tas ir būtisks šķērslis tam, lai uzliktu iestādei pienākumu izdot pieteicējai labvēlīgu administratīvo aktu.

Kasācijas sūdzībā savukārt izteikta neizpratne par to, kā apgabaltiesa varēja secināt, ka būvprojekts minimālā sastāvā nav izstrādāts un iesniegts. Pieteicēja vērš uzmanību uz konkrētām lietas materiālu lappusēm, kur šī būvniecības dokumentācija ir atrodama. Tāpat pieteicēja iebilst, ka tai nav dota iespēja izteikt savu viedokli arī par citiem spriedumā vērtētajiem apstākļiem, piemēram, par to, vai izbūvētie trokšņu aizsargvaļņi var kalpot par šāviņu uztvērējiem un to, kādas prasības attiecībā uz šāviņus uztverošo vaļņu augstumu attiecināmas uz konkrēto gadījumu.

[10] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 247.panta trešajai daļai tiesa spriedumu drīkst pamatot tikai ar tādiem apstākļiem, par kuriem administratīvā procesa dalībniekiem ir bijusi iespēja mutvārdos vai rakstveidā izteikt savu viedokli.

Senāts ir atzinis, ka minētā norma ir vērsta uz tiesību tikt uzklautam īstenošanu un „pārsteiguma” spriedumu nepieļaušanu. Tādējādi tiek sekmēta taisnīga tiesas procesa īstenošana. Lai netiktu sastādīts „pārsteiguma” spriedums, mutvārdu procesā tiesai ir jāpārrunā ar lietas dalībniekiem lietā nozīmīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi; tas pats attiecināms uz rakstveida procesu. Minētais atbilst arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas atzītajam 2013.gada 5.septembra spriedumā lietā „Čepek pret Čehijas Republiku”, ka no tiesībām uz taisnīgu tiesu izriet prasība, lai tiesas savos nolēmumos neatsauktos uz tādiem faktiskajiem vai tiesiskajiem apstākļiem, par kuriem lietas dalībniekiem nav bijusi iespēja izteikties procesa laikā un kas rada tādu pagriezienu lietā, ko arī rūpīgs lietas dalībnieks nevarēja paredzēt. Tas attiecas arī uz gadījumiem, kad tiesnesis uz kādu nolēmumu pamatojošu apstākli atsauca pēc savas iniciatīvas (*Senāta 2023.gada 21.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-148/2023, [ECLI:LV:AT:2023:0221.A420192720.9.S](#), 11.punkts; 2019.gada 23.septembra sprieduma lietā Nr. SKA-131/2019, [ECLI:LV:AT:2019:0923.A420172915.2.S](#), 9.punkts un tajā norādītā judikatūra*).

[11] Pārbaudījis lietas materiālus un pārsūdzēto spriedumu kopsakarā ar kasācijas sūdzībā izteiktajiem iebildumiem, Senāts atzīst, ka apgabaltiesa ir pieļāvusi Administratīvā procesa likuma 247.panta pārkāpumu. No lietas materiāliem izriet, ka ne administratīvajā procesā iestādē, ne pirmās instances tiesā, ne lietas izskatīšanas

gaitā apgabaltiesā nav apspriests jautājums par to, vai pieteicēja ir izstrādājusi visu būvniecības ieceres akceptēšanai nepieciešamo būvniecības dokumentāciju.

Proti, atbilstoši pārsūdzētajam lēmumam pamats pieteicējas būvniecības ieceres neatbalstīšanai ir bijis tieši Latvijas Republikas Satversmē noteikto cilvēka pamattiesību – tiesību uz īpašumu un tiesību dzīvot labvēlīgā vidē – pārkāpums. Iestāde atzina, ka būvniecības iecere neatbilst Latvijas Republikas Satversmei un būvniecības principiem, un sabiedrības ieguvums, dzīvojot sabiedrībai drošā un veselīgā dzīves vidē, ir daudzkārt lielāks par tiesību aizskārums, kāds varētu rasties pieteicējai, ja netiktu atbalstīta viņas būvniecības iecere.

Šādā tvērumā lietu ir skatījusi arī pirmās instances tiesa. Proti, lai gan pirmās instances tiesa atzina, ka pārsūdzētā lēmuma pamatojums ir pārāk vispārīgs, tā pati izvērtēja, vai pastāv priekšnoteikumi pieteicējai labvēlīga administratīvā akta izdošanai. Izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, tiesa atzina, ka šautuves būvniecība radītu būtiskus draudus sabiedrības tiesībām dzīvot labvēlīgā vidē, jo modelētie trokšņu līmeņi pie tuvākajām viensētām pārsniedz pieļaujamās robežas, un šautuves darbība varētu radīt trokšņu robežvērtību pārsniegumus. Tāpat tiesa ņēma vērā Aizsardzības ministrijas un Valsts drošības dienesta viedokli par būvniecības ieceres neatbalstīšanu, kā arī apkārtējo iedzīvotāju negatīvo viedokli par būvniecības ieceri.

Savukārt apgabaltiesas spriedums pamatots ar to, ka pieteicēja nav izstrādājusi un iesniegusi būvprojektu minimālā sastāvā. Senāts piekrīt kasācijas sūdzībā paustajam, ka lietas gaitā minētais nav apspriests un pārbaudīts. Sagatavojot lietu izskatīšanai apelācijas instances tiesā, apgabaltiesa konstatēja, ka lietā nepieciešams uzklaut procesa dalībnieku un SIA „Estonian, Latvian & Lithuanian Environment” atbildīgo darbinieku, kuri sagatavojuši vides trokšņa novērtējumu, paskaidrojumus, tomēr tiesas sēdē apspriests tikai lietā iesniegtais vides trokšņa novērtējums, nevis tas, vai lietā ir izstrādāta un iesniegta visa nepieciešamā būvniecības dokumentācija.

Ievērojot minēto, apgabaltiesa ir noraidījusi prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, pamatojoties uz tādiem apstākļiem, par kuriem lietas dalībniekiem nav bijusi iespēja izteikties. Tas ir pamats sprieduma atcelšanai un lietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai.

[12] Apgabaltiesas spriedumā atzina, ka lietā konstatētajos apstākļos – pieteicēja iepriekš ir rīkojusies negodprātīgi, kā arī būvniecības iecere saistīta ar paaugstinātas bīstamības objektu – uzskatāmi ir konstatējama legītīma sabiedrības interese, lai attiecībā uz šāda objekta būvniecību, kura faktisko īstenošanu pieteicēja ir veikusi citas būvniecības ieceres aizsegā, skrupulozi tiktu ievērotas normatīvo aktu prasības.

Senāts šajā sakarā uzsver, ka būvniecību regulējošo normatīvo aktu prasību ievērošana ir obligāta prasība, kas piemērojama ikvienā būvniecības procesā neatkarīgi no kādiem īpašiem apstākļiem. Proti, šo prasību ievērošana nav atkarīga no tā, vai iepriekš konstatēta personas negodprātīga rīcība un vai būvniecības objekts ir paaugstinātas bīstamības – normatīvo aktu prasības jāievēro konsekventi jebkurā gadījumā. Tas garantē būvniecības procesa caurredzamību un tiesiskumu, kā arī nodrošina sabiedrības tiesības uz drošu un tiesību normām atbilstošu būvniecības rezultātu.

[13] Apkopojot minēto, Senāts atzīst, ka apgabaltiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 247.panta trešo daļu. Lietas faktisko apstākļu un pierādījumu novērtēšana nav kasācijas instances tiesas kompetence. Tāpēc spriedums ir atceļams, un lieta nosūtāma apgabaltiesai jaunai izskatīšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.¹panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 17.februāra spriedumu un nosūtīt lietu Administratīvajai apgabaltiesai jaunai izskatīšanai;

atmaksāt /Persona B/ par /Persona A/ kasācijas sūdzību samaksāto drošības naudu 70 *euro*.

Spriedums nav pārsūdzams.

E. Darapolskis

V. Kakste

A. Kovaļevska